

Bord, faa egen Dug og Disk, til den Tid kan være i Besiddelse af et saadant Beløb, sammensparet af hans aarlige Løn — endog hvis han er Tjenestekarl — at han kan fyldestgøre Lovens Bestemmelser, hvis den bliver affattet saaledes, som jeg ønsker; det kan ikke bestrides. Jeg tror, at vistnok alle kunne være enige om, at man i alle andre Samfundsklasser end Arbejderstanden, naar man skal stole paa egne Kræfter, i al Almindelighed ikke er beføjet til at vente, at man økonomisk set skal være i Stand til at sætte Foden under eget Bord før omtrent i 30 Aars Alderen, og jeg tror ikke, at det er umuligt at anlægge den samme Maalestok ogsaa for Arbejderklassen. Jeg tror ogsaa, at Arbejderne vilde være ret vel tjente med i det store og hele at adoptere det System ikke at stifte Familie og altsaa etablere selvstændigt Hjem, før de ere omkring 30 Aar. Det er ganske ubestrideligt, at den Mand, som har sit Helbred og sine Aandsevner nogenlunde normale, almindeligvis med Lethed i Tiden, indtil han har naaet denne Alder, vil være i Stand til at sammenspare saa mange Penge, at han kan fyldestgøre Lovens Forlangende, naar den bestemmer, at den paagældende skal udrede $\frac{1}{10}$ af de 4,000 Kr., som en saadan Ejendom gennemsnitlig vil koste. Jeg ser derfor ikke, at man gør den fjerneste Uret mod nogen — jeg er tværtimod snarere tilbøjelig til at sige, at man gør disse Folk en Tjeneste — ved ikke at gøre det alt for let for dem at blive selvstændige, naar de samtidig skulle bindes saa haardt, at der er Udsigt til, at de ikke kunne udrede, hvad de skulle udrede. Jeg tror, at man i Almindelighed gør dem en lige saa god Tjeneste ved at sige: I maa vente, indtil I have vist, at I baade ville og kunne erhverve det fornødne, for at vi kunne have en saadan Tillid til eder, at vi kunne yde den Bistand, som Loven her tilsigter. Just det anser jeg for Hovedsagen, netop derved mener jeg, at man gør Arbejderstanden en Tjeneste, at man stiller dem saa gunstigt, at der er Udsigt til, at de uden at køre fast kunne komme igennem for deres Livstid; og derfor er jeg tilbøjelig til at gaa med til, at Statskassen stiller dem gunstig med Hensyn til Renteydelsen. Dette har nemlig en ganske anden Betydning for Arbejderklassen som Helhed end det, at en Mand kan komme til at gifte sig og sætte Bo 2—3 Aar eller saa tidligere; det har betydelig mere at sige, at han bliver stillet saaledes, at han med nogenlunde Føje kan se sin fremti-

dige Stilling i Samfundet betrygget. Jeg maa derfor fremdeles — skønt jeg selvfølgelig ikke vil være imod Lovens endelige Vedtagelse, selv om man paa dette Kardinalpunkt gaar mod mit Ønske, og om jeg end ved, at det ikke kan nytte noget — stride for, at min Opfattelse paa dette Punkt kommer til at vinde frem, nemlig den Opfattelse, at man ikke for al Fremtid skal slaa fast, at $\frac{1}{10}$ af Husets Værdi skal være bestemmende for, hvad den paagældende skal eje for at komme i Besiddelse af et saadant Hus. Men jeg gentager, at jeg selvfølgelig ikke vil være med til at slaa Loven i Stykker eller stemme imod Lovforslagets endelige Vedtagelse, selv om man gaar mig imod paa dette Punkt; jeg vil blot gøre mit bedste for at faa Loven gjort saa fornuftig som muligt. Den ærede Ordfører vilde paa en Maade bestride min Berettigelse til at sige, hvad jeg sagde om Enigheden i Udvalget. Naturligvis er jeg ganske enig med den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Nakskov i, at Udvalget i det store og hele er enig; det er en selvfølgelig Ting, det ere vi alle klar over, det have de Herrer sat deres Ord i Borgen for; men det, jeg bestrider, er den ærede Ordførers skarpe Pointering af denne Enighed i det hele. Han pointerede den saa stærkt, at han sagde, at der var fuldstændig Enighed i Udvalget om denne Lovs Affattelse i alle dens Enkeltheder, det involverer jo en Enighed, som er ganske ejendommelig, idet det betyder, at ikke et eneste af Udvalgets Medlemmer har ytret Ønske om at sætte et eneste andet Ord ind i denne Lov, end hvad der staar deri. Naar Udvalgets Medlemmer ere fuldstændig enige om Lovens Affattelse i alle dens Enkeltheder, kan der ikke være noget Ønske hos noget eneste Medlem om at faa et eneste Ord anderledes, end det nu er. En saadan Enighed har jeg ikke ment, at der var til Stede, da jeg selvfølgelig har maattet gaa ud fra, at samtlige Udvalgets Medlemmer have været forberedte paa, at de maatte gaa til nogen Modifikation paa et eller andet Punkt, hvis de vilde have Loven ført igennem.

Borgbjerg: Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at efter hans Anskuelse var det Lovforslag, af hvilket jeg forleden var Medforslagstiller, nærmest humoristisk. Han var ikke i Stand til at se, sagde han, om de Jordlodder, vi foreslaa, skulde være Statseje eller Privatejendom, det kunde han ikke forstaa. Naa, jeg har aldrig gjort mig saa store Forestillinger